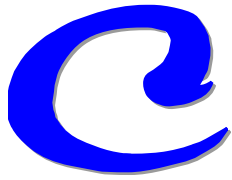

Chương 58

Vân Quý, Lục Túc

òn ba ngày nữa mới đến ngày đầu tháng tám. Phương Tiểu Trúc, Vương Ngọc Liên và tám sư đồ Tuệ Nhân sư thái đã đến Võ Đang.

Nguyên là sau khi giúp người trong Tạ gia trang trị thương và mai táng những người đã bị hắc đảng sát hại trong đêm kinh hoàng ấy, đôi bên giữa cha con họ Tạ và sư đồ Tuệ Nhân sư thái đã hiểu hết nhau. Xác định hung thủ sát hại toàn gia hai mươi năm về trước rất có khả năng là Bách Biến Thiên Tôn Điều Phùng Cửu và Hạ Lập Công là kẻ đã cấu kết với lão ma đầu bán đứng Hạ Gia Trang.

Về chuyện lời hôn ước năm xưa giữa Tạ Tuấn Kỳ và Hạ Ấu Bình, cha con Tạ gia cũng đã tự biết rõ việc Diệu Như hoàn tục xuất giá vào nhà họ là không có khả năng. Huống gì cứ theo tục lệ tĩ thí thì Điều Như hiển nhiên là nắm phần thắng Tạ Tuấn Kỳ trăm phần trăm.

Do đó mà cha con họ Tạ không thể không tự phần mình đơn phương hủy bỏ hôn ước năm xưa. Vương Ngọc Liên lúc ấy thấy cha con họ Tạ quyết định như vậy nên cô ta đã đưa ra một mỹ ý là khuyến khích Diệu Như nhận Tạ Dật Quân làm nghĩa phụ và Tạ Tuấn Kỳ làm nghĩa huynh để luôn lưu lại một tình cảm đẹp với nhau.

Tạ Dật Quân trang chủ nghe xong cười lên “ha ha” vô cùng sung sướng lĩnh ý ngay. Sau đó Tạ gia thiết tiệc đãi bốn người bọn họ rất hậu trước lúc chia tay.

Bọn họ bốn người đến Võ Đang đã được hai hôm, Thiên Long Kiếm Hà Thạch Long cũng đã từ Lư Sơn trở về.

Phương Tiểu Trúc và Vương Ngọc Liên từ lâu đã nghe tiếng của vị cao thủ lão đạo sĩ này phải là tướng mạo oai phong cao lớn phi phàm. Nào ngờ đến khi gặp mặt mới biết vị lão đạo sĩ này vóc dáng bình thường, tướng mạo ôn hòa, tuổi ngoài ngũ tuần với chòm râu dài trắng phếu như một hòa thượng vô cùng độ lượng.

Phương Tiểu Trúc và Vương Ngọc Liên thấy những lời đồn đại trên giang hồ về lão đạo sĩ này có gì không thực. Nhưng kỳ thực là bọn họ không biết chính sự

thay đổi thân thái này ngay cả khi vừa gặp lại vị sư đệ bấy lâu biệt tăm của mình Nhất Trần đạo trưởng cũng phải kinh ngạc nữa là.

Nhất Trần đạo trưởng cứ nắm lấy hai vai Thiên Long Kiếm Hà Trạch Long lắc mạnh giọng vui mừng.

- Sư đệ, khí chất phong độ ngươi thay đổi rất nhiều, thật đáng mừng, đáng mừng.

Hà Trạch Long chấp tay thi lễ khấu kiến chưởng môn sư huynh của mình, trong nụ cười thoáng chút hổ thẹn, nói:

- Tiểu đệ được tinh tấn như hôm nay cũng nhờ Võ Lâm Chí Tôn và La sư muội.

Nói rồi đưa mắt nhìn Phương Tiểu Trúc và Vương Ngọc Liên đang đứng bên cạnh đại hỷ nói:

- Nhị vị có phải là Phương tiểu hiệp và Vương cô nương không?

Phương Tiểu Trúc và Vương Ngọc Liên nghe hỏi vội vàng tiến lên một bước cùng thi lễ tham kiến.

Wương Ngọc Liên sau khi bái kiến xong liền cố ý mang chiếc Khổ Thạch Sai đặt trước ngực mình dẫn sự chú ý của Hà Trạch Long.

Thiên Long Kiếm Khách Hà Trạch Long trước đây đã nghe Huyền Huyền Thanh Nữ nói về sự kỳ diệu củ Khổ Thạch Sai đối với người trúng thuật Chế Tâm như thế nào rồi nên lúc ấy nhìn Vương Ngọc Liên, cười nói:

- Liên cô nương, ngươi thấy thần sắc ta như thế nào?

Wương Ngọc Liên vừa mới động tâm cơ đã bị Hà Trạch Long nói toạc ra, thẹn chín mặt ngượng ngịu nói:

- Sư bá, ngươi thật là...

Hà Trạch Long cười khanh khách:

- Võ Lâm Chí Tôn sở học như biển, thật xứng danh chí tôn, thuật Chế Tâm của Bách Biến Thiên Tôn lợi hại vô cùng thế mà Võ Lâm Chí Tôn qua một thời gian nghiên cứu đã tìm ra phương pháp giải trừ. Tâm bệnh của lão phu không cần phải phiền đến cô nương nữa đâu.

Tuệ Nhân sư thái lúc ấy lên tiếng tiếp lời:

- Lời này của Hà đại hiệp là thật chứ?

Thiên Long Kiếm Khách Hà Trạch Long thấy Tuệ Nhân sư thái lên tiếng, vội vàng tiến lên bái kiến, nói:

- Lời này thật không sai tí nào, Trầm đại hiệp qua một thời gian nghiên cứu ngay trên thân kẻ mọn này đã tìm ra phương pháp giải tà thuật.

Tuệ Nhân sư thái tuy nghe rồi nhưng thần sắc vẫn hiện nét kỳ dị, hỏi:

- Không biết Trầm đại hiệp đã dùng phương pháp nào để giải trừ tâm bệnh của Hà huynh?

Hà Trạch Long lúc ấy mặt hiện vẻ tôn kính bội phục, nói:

- Trầm đại hiệp đã dùng hết nội công thâm hậu của mình phát ra một khúc ngâm kỳ diệu, âm thanh đó không phải là Thiên Long Thiên Xướng mà cũng chẳng phải Phật Ngọc Tâm Thanh hoặc là Vô Âm Giác Mộng. Tiểu đệ lúc thu nhận ngôn thuật chỉ cảm thấy trống rỗng, vạn niệm tiêu trừ như rơi vào cõi vô minh, từ sâu trong tâm linh sản sinh ra một cảm giác kỳ lạ không thể diễn tả nổi. Sau nửa ngày cảm ứng công phu, không những tâm tạp được trừ khử mà khí chất thay đổi hẳn, huệ giác gia tăng, tự minh tự trí, tâm vô tạp niệm, những ác cảm trước đây không còn đọng lại trong thâm tâm. Thật là một kỳ thuật chưa từng thấy trên đời, tiểu đệ hiện tại ngôn bất tự ý.

Vương Ngọc Liên nghe xong mắt sáng lên hỏi:

- Vậy Trầm đại hiệp đã nói qua cho sư bá biết về thủ pháp tiêu trừ tà thuật Chế Tâm không?

Thiên Long Kiếm Khách Hà Trạch Long lắc nhẹ đầu nói:

- Trong đương đại này chỉ e rằng không có người học nổi tâm pháp này của Trầm đại hiệp.

Vương Ngọc Liên nghe vậy trong lòng không phục, định mở miệng nói thêm thì Phương Tiểu Trúc biết ý, sợ nàng nói ra những lời không hay bèn lên tiếng cướp lời:

- Với công lực thâm hậu của Trầm sư bá thật đương thế không ai bì kịp, vẫn bối thiển nghĩ như người công lực thấp kém thì dù có phát xuất tiếng ngâm cũng vô hiệu mà thôi.

Hà Trạch Long gật đầu nói:

- Lời Phương thiếu hiệp thật đúng, ý ta cũng chính là như vậy.

Vương Ngọc Liên lúc ấy mới không còn nói gì được nữa, thở dài nói:

- Cứ như vậy mà nói thì họa kiếp thiên hạ vẫn khó trừ khử tận.

Hà Trạch Long hốt nhiên cười lên kha kha nói:

- Không lo, không lo. Trầm đại hiệp đã nghĩ đến điều này rồi.

Vương Ngọc Liên lại một lần nữa mắt sáng lên:

- Chẳng lẽ Trầm sư bá đã nghĩ ra một phương pháp để giải trừ tà thuật nào khác sao?

Hà Trạch Long gật gật đầu:

- Không hẳn là như vậy, nhưng Trầm đại hiệp nói là đã không cần phải đến người ra tay.

Vương Ngọc Liên nhú mày vội hỏi:

- Ý này là thế nào?

Hà Trạch Long lại cười phá lên, nói:

- Đó là nghĩ đã có nhị vị thiếu hiệp với chiếc Khổ Thạch Sai trong tay Vương cô nương đó mà.

Vương Ngọc Liên người như tỉnh mộng, chỉ vì hiếu kỳ thích những chuyện hấp dẫn nên từ nãy giờ trong tay có chiếc Khổ Thạch Sai quý báu vô ngần và đã nắm được một phương pháp giải trừ tà thuật hữu hiệu lại ít tốn công sức như vậy mà ham nghe đến quên mất cả bản thân mình.

Lúc này, nghe nhắc lại sượng đỏ mặt lên sụ mặt không nói. Phương Tiểu Trúc thấy vậy vội lên tiếng đỡ lời, thay đổi câu chuyện, nói:

- Trước mắt ngày mồng một tháng tám tới đây chúng ta trước hết một bước giải trừ những người đứng đầu trong các đại môn phái trúng phải tà thuật Chế Tâm của lão ma đầu.

Hà Trạch Long đột nhiên nhú mày, nói:

- Sợ hội ngày một tháng tám tới đây chỉ e không có một người nào đến.

Mọi người nghe câu này cả kinh, Nhất Trần đạo trưởng lên tiếng:

- Chẳng lẽ Võ Đang ta không có tư cách mời bọn họ hay sao?

Hà Trạch Long thở dài nói:

- Bách Biến Thiên Tôn hình như đã biết Phương thiếu hiệp nắm được phương pháp giải trừ tà thuật của lão ta, tất lão ta không để cho Chuồng môn các

phái đến đây tụ hội, điều đó sẽ hỏng đại sự của lão. Do đó Tăng Nguyệt Hà đã phát tiếp một cái thiệp đổi lại vào ngày ba mươi tháng bảy này mời bọn họ đến Tứ Tuệ trang dự chúc thọ Kinh Thiên Thủ Phương đại hiệp.

Phương Tiểu Trúc cười nói:

- Sinh nhật của gia phụ đã không phải là ngày ba mươi tháng bảy, mà lễ chúc thọ lục tuần cũng đã qua từ lâu rồi. Đồng thời gia phụ cũng không còn ở trong gia phủ, y thị phát thiệp này há không làm trò cười cho thiên hạ sao.

Hà Trạch Long nói:

- Đây chỉ là một cái cớ để chúng ta đạt đến mục đích, hơn nữa những người được mời đến hôm đó tất cả đều đã trúng thuật chế tâm của ma đầu, đương nhiên không còn một suy nghĩ nào khác ngoài y lệnh.

Vương Ngọc Liên nghe vậy không chịu nổi nói:

- Theo tôi, vậy thì chúng ta nên sớm trở lại Lạc Dương, phá hoạch tâm kế của chúng.

Nhất Trần đạo trưởng niệm tiếng Vô lượng Phật, rồi nói:

- Nhị vị đương nhiên vẫn còn kịp thời gian đến Lạc Dương, chỉ có điều sợ rằng vô phương xuất thủ.

Lại nói lúc này đã là ngày hai mươi chín tháng bảy, như vậy chỉ còn một ngày nữa là ba mươi, Phương Tiểu Trúc lúc ấy trong lòng bồn loạn nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, suy nghĩ rồi nói:

- Lời lão tiên bối nói rất đúng, Liên muội, chúng ta không thể nóng vội, mạnh động lỗ mãng.

Vương Ngọc Liên nhú đôi mày lá liễu, nói:

- Trúc ca, tính tình tương phản giữa ca ca và muội lại đột phát nha.

Tuệ Nhân sư thái cười nói:

- Phương thiếu hiệp chỉ là không muốn trước mặt giang hồ lão bối đề cao thân phụ của mình mà thôi.

Vương Ngọc Liên nghe thế á khẩu, không nói thêm được gì.

Nhất Trần đạo trưởng đưa mắt nhìn Hà Trạch Long, nói:

- Sư đệ, ngươi có nhận được thiệp mời không?

Hà Trạch Long nói.

- Tiểu đệ trên đường về đây đã nhận được thiệp mời, xin Chuởng môn sư huynh chỉ thị.

Nhất Trần đạo trưởng trầm ngâm một hồi chưa quyết thì Phương Tiểu Trúc đã đề ra chủ ý:

- Văn bối sẽ hóa trang thành một tiểu đạo đồng theo Hà lão tiên bối trở lại gia trang một chuyến.

Nhất Trần đạo trưởng nói:

- Tiểu hiệp dù gì cũng là thân phận một vị Chuởng Môn, làm vậy sao tiện?

Hà Trạch Long chưa hề biết điều này, nên lúc này nghe Nhất Trần đạo trưởng nói như vậy mặt thoáng hiện nét hoài nghi, nhưng chỉ để trong lòng không tiện nói ra.

Phương Tiểu Trúc cười nói:

- Nhưng môn phái văn bối vẫn chưa chính thức kiện lập, đâu có hại gì.

Nhất Trần đạo trưởng nói.

- Chuyện này thật không thỏa đáng, nên thiếu hiệp cùng đi với sư đệ ta thì cũng nên lấy cách xưng hô huynh đệ mới phải.

Hiển nhiên đây là cách suy nghĩ rất sâu xa về lâu về dài của Nhất Trần đạo trưởng, không muốn thất lễ với một vị chuởng môn trong tương lai.

Phương Tiểu Trúc không cong chống chọi cách nào nữa đành cười nhẹ gật đầu chấp thuận.

Vương Ngọc Liên thấy bị bỏ rơi bèn la lớn lên:

- Vậy còn văn bối thì sao?

Phương Tiểu Trúc biết Vương Ngọc Liên bắt bí mấy vị đạo trưởng liền đỡ lời.

- Nếu muốn trở lại Lạc Dương thì phải tự mình tìm kế sách chứ?

Vương Ngọc Liên bấu môi, liếc nhìn Phương Tiểu Trúc, nói:

- Ta không biết, người phải nghĩ giúp ta.

Diệu Như mỉm cười, nói:

- Liên muội đã có chủ ý chưa. Thời gian không còn sớm nữa đâu, như mà muốn đi thì nhanh khởi hành.

Vương Ngọc Liên nghe Diệu Như trù mến hỏi, liền nũng nịu:

- Còn cách gì nữa chứ?

Vừa nói nàng vừa lắc mái tóc óng mượt đung đưa, Diệu Như nhìn nàng một hồi vẫn chưa có chủ ý, liền cười nhẹ ghé sát vào tai nàng nói:

- Trong Phật môn nguyên vẫn có nữ sĩ tu hành nhưng không xuống tóc, Liên muội chỉ cần thay đổi dung nhan tất là đã có cách đến Lạc Dương, đâu cần gì phải hoại đến mái tóc xinh đẹp của muội chứ?

Vương Ngọc Liên má hồng lên vuốt nhẹ vào vào người Diệu Như, nói:

- Người thật xấu nha.

Lúc ấy mọi người cùng cười phá lên rồi quyết định theo chủ ý đó, Vương Ngọc Liên hóa trang thành một thiếu ni theo hầu Tuệ Nhân sư thái. Sau đó bọn họ phải lên đường ngay khả dĩ mới đến Lạc Dương kịp vào ngày hôm sau.

- o O o -

Tăng Nguyệt Hà bị Thần Châu Tứ Sát giải tống đến Nhân Quỷ Sầu, qua mấy ngày đường cô ta thực hiện đúng như lời hứa là không gây khó dễ cho bọn họ nữa. Nhưng vốn con người thông minh như cô ta há lại cam chịu thất thủ để nhận lấy số mệnh nghiệt ngã ở Nhân Quỷ Sầu sao?

Bởi vậy trong lòng cô ta không khi nào không nghĩ tìm cách thoát thân, cô tuy bên ngoài luôn ngoan ngoãn theo chân bọn họ, điều này càng khiến cho Thần Châu Tứ Sát yên tâm hơn, như vậy càng dễ có lợi cho cô ta hành động. Suốt chặng đường Tăng Nguyệt Hà chỉ có một điều yêu cầu bọn họ là chỉ nghỉ chân ăn uống ở những khách điểm lớn mỗi khi đi qua một vùng nào đó.

Thần Châu Tứ Sát hiển nhiên cũng không để tâm gì nhiều về việc này vì họ chỉ coi đó chẳng qua là do cô ta quen ăn uống cao sang thôi.

Kỳ thực chủ tâm của Tăng Nguyệt Hà trong chuyện này là cô nghĩ chỉ có những khách điểm lớn mới thường dễ có những nhân vật danh tiếng cao thủ trên giang hồ lai vãng. Với chuyện một thiếu nữ xinh đẹp như cô mà lại đi chung với bốn lão ma đầu thân hình dị dạng này tất là một chuyện trái thường, từ đó sẽ dẫn đến sự chú ý của mọi người, biết đâu một lúc nào đó sẽ gặp một hoàn cảnh tốt có cách thoát thân.

Bấy giờ bọn họ năm người vẫn như lúc ban đầu, hai lão già đi trước, kể đến Tăng Nguyệt Hà, sau cùng là hai lão già cùng đi vào đất Quý Châu chỉ còn cách Nhân Quỷ Sâu một ngày đường nữa thôi. Tăng Nguyệt Hà biết Quý Châu là một vùng đất rất phồn vinh, mỹ lệ, mặc khách giai nhân lui tới dập dìu, trong đó khách giang hồ thật không ít. Do vậy cô quyết định phải lập kế thoát thân tại Quý Châu này.

Lúc ấy, sắc mặt cô ta đột nhiên u ám sầu khổ, thở dài nói:

- Tứ vị tiền bối thật đành lòng tống tiễn vào Nhân Quỷ Sâu ư?

Giọng cô ta nghe thật não nuột khiến cho bốn lão già không khỏi não lòng, qua mấy ngày đường thấy cô ta ngoan ngoãn đi mà không hề trở chứng gì, đôi lúc thỉnh thoảng trong lòng bốn lão già cũng nhận thấy thật bất nhẫn.

Nam Lịch Định Mặc là người tính tình nóng nảy nhất nhưng cũng là người dễ động lòng nhất trong Thần Châu Tứ Sát, lòng nghĩ là miệng nói ngay, không chịu để uẩn khúc, lão buột miệng kêu lên:

- Phu nhân ...

Miệng nghẹn lại không nói hết câu, đưa mắt nhìn vị đại sư huynh Đông Ông Hầu Minh của mình.

Đông Ông Hầu Minh cũng có lòng trắc ẩn, nhưng đây là nhiệm vụ mà lão ta không thể không hoàn thành. Lúc ấy, tuy biết vị sư đệ của mình muốn nói gì, nhưng lão cố dằn lòng lờ đi đánh trống lảng:

- Hoa Khê Hồng Vi Ngư là món nổi danh trong thiên hạ, lúc này là đúng mùa. Hôm nay ngu huynh mời khách, các vị hiền đệ có muốn nếm thử không?

Nam Lịch Định Mặc thấy Đông Ông lờ đi câu nói của mình, hơi phần khí trong lòng, giọng khô khốc:

- Tiểu đệ không thích món đó.

Bắc Dị Viên Cừu khích lệ, nói:

- Tam đệ, Hồng Vi Ngư là món hiếm có trên đời, người không nếm thử qua một lần thì thật uổng công đã vào đất Quý Châu này.

Nam Lịch Định Mặc im không trả lời.

Tăng Nguyệt Hà cười thầm trong lòng, bên ngoài vẫn làm thần thái u uất, rầu rầu nói:

- Văn bối lúc thiếu thời có nếm qua một lần, nay nghĩ lại mà tựa như mùi vị đang còn. Lần này vào Nhân Quỷ Sầu thật hết mong ngày trở ra, như mà bốn lão tiền bối thương tình cho văn bối được thưởng thức món Hồng Vi Ngư ở Quý Châu năm ngày thì văn bối sau này không còn ân hận gì nữa, đại đức của các vị tiền bối thật văn bối không bao giờ quên.

Đông Ông Hầu Minh làm vẻ rộng lượng, cười ha hả nói:

- Nhiều thì chúng lão phu không dám nói, chứ nếu phu nhân chỉ yêu cầu năm ngày vui chơi ở đây, nếm món Hồng Vi Ngư thì bọn lão phu xin đáp ứng.

Nói rồi vuốt râu cười, nhìn Nam Lịch Địch Mặc cổ lộ.

Bắc Vị Viên Cừu nói:

- Phu nhân, đây là khoản độ lớn nhất mà bọn huynh đệ này dành cho phu nhân.

Tăng Nguyệt Hà mặt mày đang ủ dột bỗng tươi lên chấp tay tạ lễ bốn lão già rồi thần tình cố làm u buồn lại như cũ, thở dài trầm mặc theo bọn họ đi về hướng tửu lầu nổi tiếng nằm bên Hoa Khê này là Lâm Khê Ngọc Lâu.

Lúc này vừa vào đến quán, Tăng Nguyệt Hà cứ như vô tình bước nhanh đến ngồi xuống chiếc bàn nằm ngay chính giữa tửu lầu, vị trí chiếc bàn này có thể quan sát hết chung quanh, đồng thời cũng là tiêu điểm tập trung của thực khách trong toàn tửu lầu.

Thần Châu Tứ Sát chỉ muốn cho Tăng Nguyệt Hà vui lên nên tùy ý cô ta, không hề để ý đến chuyện này.

Phút chốc đã thấy hai gã tiểu nhị nhanh nhẩu theo món gọi mạnh lên món đặc sản Hoa Khê Hồng Vi Ngư và thêm một vài món khác, đồng thời kèm theo một hủ Cừu Niên bồ đào tửu.

Tăng Nguyệt Hà lúc ấy bỗng nhiên cao hứng vui lên, tiếp bốn lão già mấy tuần rượu, rồi cùng ăn uống vui vẻ, không khí thật ôn hòa.

Đây là một điều mà mấy ngày qua bốn lão già chưa hề thấy, thắng hoặc mới thấy cô ta nhấp một ngụm rượu lấy lệ, hôm nay có sự phá lệ cả bốn lão già chỉ có mỹ cảm đối với cô ta, nghĩ hẵn là con người ta khi sắp vào nơi đau khổ tất lòng sầu, nhưng cố vui được phút nào hay phút ấy, nên cả bốn lão già ấy cũng nâng chén vui với Tăng Nguyệt Hà.

Tăng Nguyệt Hà qua bảy tám tuần rượu đôi má hồng lên, đột nhiên giọng the thé nói:

- Ta tự dừng lúc này có một quyết định.

Thần Châu Tứ Sát đang vui vẻ bỗng nhiên nghe Tăng Nguyệt Hà nói vậy không khỏi thất kinh đổ tỉnh rượu uống, hốt nhiên đứng bật dậy, tám ánh mắt nhìn lên người cô ta. Nam Lịch Định Mặc nói ngay:

- Phu nhân muốn gì chứ?

- o O o -